

Горкытъ дѣца, тѣ не разбирахъ нищо отъ това що имъ приказа майка имъ, защото не бѣхъ виждали да умре нѣкой и незнаѣхъ добръ що ще рече смъртъ. Когато майка имъ умрѣ, тѣ мисляхъ че е заспала, и не смѣяхъ да шавнѣтъ нѣкакъ и да погълчатъ за да ѣх не разбудятъ. Иванчо отиде та набра малко овощія, и като си похапнахъ млчишката, лѣгнахъ си близу до дървото, и заспахъ двѣнкытъ.

На сутриньтъ тѣ ся много стреспахъ като видѣхъ, че майка имъ още спи и не става; тѣ дойдохъ и двѣнкы-тѣ да ѣх уловятъ за рѣцѣтъ, да ѣх помогнѣтъ да ся дигне, и будяхъ ѣх да стане. Но като видѣхъ, че тя не мърда и не имъ ся обажда, помислихъ ои че може да имъ ся е разсърдила нѣщо и за туй не имъ отговаря; тѣ зехъ тогазь да плачѣтъ и да ѣх ся молятъ да ги прести, общавахъ ѣх ся че ще ѣх слушатъ и ще бѣдѣтъ за напредъ твърдѣ благоразумны. Но напразно горкытъ правяхъ всичко то-